Sári László

Lin-csi az Égben jár

kínai novella

Már vándorútja első napjaiban az ifjú Lin-csi nagyon okosan arra a következtetésre jutott, hogy akkor jár el helyesen, ha legfontosabb céljának mindennapi jó alvását tekinti. Már aznap ki is próbálta a hosszú hajú tao barát találmányát: *az erőfeszítés nélküli alvás művészetét.* Elheverve a fűzfa lombja alatt, délután a majom órájában belépett Álomország kapuján.

– Én vagyok a Csodálatos Ébredés Tündére. Innét nem messzire van otthonom a Nagy Üresség Árnyékbirodalmában, túl a Könnyhullató Bánat Óceánján, a Megszabadított Tavasz Hegyei közt, az Örök Illatok Barlangjaiban. Vezérlője vagyok a keleti szelek szárnyán utazó álmoknak, bírája az alvóknak, akiknek lelke azért száll fel álmukban az Égbe, hogy visszatérve enyhítse a földi terhek kínját. A lélek otthona ez a világ. Idefent megpihen, jól érzi magát, aztán ha odalent jól fogadják, könnyűvé teszi a hosszú-hosszú Ég alatti utazást. Erre való a lélek titkos útja hozzám, erre való az alvás, az álmodás – világosította fel a Csodálatos Ébredés Tündére Lin-csit, alighogy betette a lábát mennyei birodalma kapuján. Lám, milyen nagy az Ég felelőssége az ember egész földi sorsa iránt!

– Ó, bárcsak mindig álmodhatnék, lakhatnék országodban! Bár vissza se kellene térnem az Ég alatti világba! – sóhajtotta Lin-csi a tündérhez fordulva, de mindjárt elszégyellte magát telhetetlensége miatt. – Először vagyok vendég szépséges birodalmában, máris arra kérem, fogadjon be örökre. Pedig de jó is lenne!

Miután túl a hegyeken a Mennyei Tavasz Kapuján Lin-csi belépett a tündér palotájába, a bejáratnál nyomban négy tündérlányka fogadta.

– Ők az én segítőim... Boldog Álmok Tündére, Szenvedélyes Álmok Úrnője, Bánatos Álmok Leánya, Vágyódás Álmainak Asszonya – mutatta be az égi szépségeket Csodálatos Ébredés Tündére Lin-csinek. Könnyű tollruha volt rajtuk, gömbölyű vállaikról bő köntösujjak hullottak alá mint lótuszszirmok. Lépésük tánc volt, járásuk lebegés, s szelíd fény omlott el körülöttük, mint amilyen az őszi Holdé.

– Ez a teafajta az Ezer Vörös Csepp nevet viseli. A Megszabadított Tavasz Hegyei közt a Diadalmas Szerelem Ligetében terem, leveleit csodavirágok és varázsfüvek reggeli harmatában főzzük. Ízleld meg, kérlek! – fordult Lin-csihez a tündér, miután asztalához ültette. Lin-csi belekortyolt a teába és hosszan, elmerengve hallgatott.

– Tudom, megint arra gondolsz, hogy szívesen itt maradnál köztünk örökre – szólalt meg ismét a tündér. Most velünk voltál, megismerted országunkat. De örökre nem költözhetsz hozzánk. *Mikor majd földi tested végképp leveted, ez a táj otthonod lehet. Addig nálunk csak vendég lehetsz, mikor álomba merülve tested odalent felejted. Ugye, érted?* Addig látogass meg minket gyakran...

Miután mindezt elmondta, a Csodálatos Ébredés Tündére Lin-csitől távolodva búcsút intett hófehér, hattyúnyak ívű karjával. Lin-csi máris a földi világból, az ébredés küszöbéről tekintett vissza rá. Még látta az álombéli képet is, amint az Égben a Diadalmas Szerelem Ligetében termett Ezer Vörös Csepp tea pompás levét iszogatja. – Ennek a tündérnek a palotájában minden álom ilyen szép? És mindegyik ilyen bódító? Ha tehetném, valóban vissza se térnék a földi világba – tűnődött Lin-csi, még mindig lehunyt szemmel a fűzfa lombja alatt.

Jáspis falak, jégfényű kristályablakok

kínai novella

Az ifjú Lin-csi gyorsan megtanulta az erőfeszítés nélküli alvás művészetét. Akár pillanatokra is el tudott már szépen és édesen aludni, a nap minden szakában, mindenütt. Mint a templomi macska.

Így történt, hogy egy alkalommal a Virágzó Hegycsúcsok egyikéről az Égre Néző Tó vizét szemlélve, karjára hajtotta a fejét, és máris aludt. Azon nyomban átlépett Álomország küszöbén, testét odalent felejtve a sziklabástyán.

– Kortyolj az Ezer Vörös Csepp tea hűsítő levéből, hogy csillapítsd lázadat! Fölhevített a sziklán a tűző déli nap – fogadta égi birodalmában a Csodálatos Ébredés Tündére Lin-csit, s a Tündérkert asztalkáján máris ott állt a varázsfüvek reggeli harmatában főtt pompás tea, melynek levele a Diadalmas Szerelem Ligetében termett.

Lin-csi szótlanul iszogatta, s a tündérek társaságában csendesen bámulta az égi kert sárga és kék íriszeit, a begóniafák bíbor virágait. Egyszerre egy ifjú lovagolt fényes paripán a kertbe, az íriszek utat engedtek neki. Amikor a lovas észrevette Lin-csit, így szólt.

– Idegen vagy! Sem az égi, sem a földi világból való. – Lin-csi hallgatott. Nem volt kedve megmagyarázni a helyzetét. De azért barátságosan emelte a lovasra a tekintetét. – Lin-csi vagyok – mondta hosszú szünet után, csendesen.

– Nem kis szerencse ért minket, égbeli lakókat, hogy érdemesnek találtad látogatásodra ezt a vidéket! – örvendezett váratlanul az ifjú, mintha már hallott volna Lin-csi felől, s régen várta volna őt. Intett, s a begóniafák árnyékából egy szolga lépett elő, szakasztott olyan lovat vezetve, mint amilyenen ifjú ura ült. – Gyere! Látogass el mihozzánk! Ülj fel rá, s kövess engem!

Amint kilovagoltak a tündérek kertjéből, a lovak nyerítve elrugaszkodtak, és fölemelkedtek az Ég sűrű kékjébe. Az Ég azúrja megnyílt előttük, majd falként húzódott mellettük mindkét oldalon. Nem tartott sokáig az égi vágta, egy palota előtt hamarosan megálltak.

– A Keleti Sárkánykirály palotája ez! Én vagyok a király fia. Régóta kereslek az égi és a földi világban egyaránt. Bent apám és húgom vár rád – szólt az ifjú Lin-csihez, s máris beléptek a palota kapuján.

Lin-csi szemét elkápráztatta a ragyogás: a teremben jáspis falak, jégfényű kristályablakok, bíborfüggönyök vörös ajtók előtt, áttetsző jádeoszlopok, körös-körül óriás aranyedények teli szellemnövényekkel, és mindenfelé ritka illatok.

De nem maradt ideje nézelődnie, előlépett a király és a királylány. Lin-csi fölismerte a lányt: ő volt a ciprusfa tündére túl Nanhua falu határán. Ő lépett elő az égi kertek növényei közül Lin-csi álmaiban, ő lakott minden fában és virágban. Haja fekete volt, mint a tustinta, fénye olajosan csillogó. Ajkának nem volt szüksége festékre, sem szemöldökének ecsetre. Arca fényes volt, mint az ezüstcsésze, szeme vízen úszó fekete mandula. Járása indák lassú lengését idézte. Lin-csi most először csodálhatta meg hosszabban. Most először érezte, hogy a lány valóság.

Ám akkor hirtelen villám csattant, s a mennydörgés szertefoszlatta az égi csodát. Lin-csi a földi világba aláhullva, szédülten kereste testét a Virágzó Hegycsúcsok sziklabástyáján, míg végre magára talált. De már késő volt. Tudta, mi történt vele az Égben. Tudta, hogy soha nem felejtheti el az égi lányt. Csak azt nem tudta, merre vegye földi vándorlásának útját ezután.